

faste Eiendom er et Udtryk for hans Skatte-
 evne; thi det er dog en Forskjel for Eieren,
 om han aflyder hele Værdien eller ikke en Stil-
 ling. Det derimod, som under enhver Om-
 stændighed passende kan bære Byrden, det er
 Salgsværdien, men den sidste ærede Taler vil
 som praktisk Mand vist blive enig med mig i,
 at det er forkasteligt at foretage en Taxation
 af Eiendommens Salgsværdi; det Nigtige er
 derimod, om end kun tilnærmedesviis, at tage
 Assuranceværdien, som i Hovedsagen udtrykker
 Salgsværdien retteligt, og ved hvilken man har
 hele Apparatet fuldfærdigt, saa at der kun be-
 høves en Afskrift af Taxationsprotokollen og
 Assuranceelskabet's Afgangs- og Tilgangslistes
 for at faae en fuldstændig Beskrivelse af Eien-
 dommen, saaledes som den er forandret ved
 Ombygning eller Tilbygning. Nu har saavel
 den sidste ærede Taler som den ærede Taler,
 der aabnede Debatten, fortrøet, at man kun
 skulde bibeholde de faste Eiendomme som Skatte-
 grundlag. Dette er i den Grad stridende mod
 Lovens hele Grundtanke, at jeg aldrig kan slutte
 mig dertil; Lovens Opgave er netop — og jeg
 troer, at det bør paasjones — at fixere
 Skatten paa de faste Eiendomme. At dette
 er det Nigtige, staaer i den Grad klart for mig,
 at det har været min Beslutning at gjennem-
 føre det fuldstændigt saaledes, at man sammen-
 regnede, hvad hver enkelt Eiendom i Gjennemsnit
 af 10 Aar havde udbrødt, og at det skulde hvile
 som en Kanon eller en Prioritet paa den.
 Grunden, hvorfor jeg ikke har kunnet gjøre
 dette strax, er netop, fordi der hidtil ikke har
 været en fast Skat, men kun et Grundlag for
 en Skatteligning, der i høieste Grad har va-
 rieret fra Aar til Aar. Man har ikke Noget,
 der kan slaaes fast, thi at slaae sidste Aars
 Afgift fast, vilde være aldeles vilkaarligt. Jeg
 kunde anføre en heel Hærskare af Exempler —
 jeg erindrer, at jeg i Motiverne har anført eet
 — paa, at Afgiften af faste Eiendomme fra et
 Aar til et andet er varieret fra 3 til 7,000 Rbd.
 og Lidt til. Under saadanne Forhold vilde det
 paa ingen Maade gaae an at tage, hvad der
 havde været det sidste. Halvaars Skatteafgift,
 men man maa tage et Gjennemsnit og slaae
 dette fast, med andre Ord gjøre endnu en eneste
 Gang det Samme, man ellers aarlig har gjort,

og som nogle Medlemmer ville have skal blive
 vet til evig Tid, nemlig at lægge til eller tage
 fra, eftersom Byens Kommunaludgifter stige
 eller falde. Jeg er mere tilgængelig for de
 Indvendinger, der paa et andet Sted ere gjorte
 desangaaende, men det er lykkedes mig at over-
 tynde Vedkommende om, at for at faae et for-
 nuftigt Resultat ud var det nødvendigt at tage
 Gjennemsnitsbeløbet og slaae det fast, men saa
 skal det ogsaa slaaes fast, og derved opnaaes
 et meget stort Gode; thi fra det Dieblik af, at
 Afgifterne, som hvile paa faste Eiendomme, ere
 fixerede, vilde de for en stor Deel tabe Karak-
 teren af Skat; det vil blive en fast Prioritet,
 hvorigjennem Kommunen har en Slags Med-
 eiendomsret i de faste Eiendomme. Da vil det
 staae i Enhvers Magt ved Kjøb og Salg at be-
 regne, hvad Skatterne udgjøre, hvilket han na-
 turligviis ikke kan gjøre nu, da han er udsat
 for, at Skatterne fra det ene Aar til det andet
 kunne stige over det Dobbelte. Det Forhold,
 der saaledes vil bringes tilveie, vil udbrønes i
 meget kort Tid, og derved opnaaes det meget
 store Gode, at al det Misvæsen, der altid klæ-
 ber ved en Skatteopkrævning, vil falde bort,
 og at man har en ikke ubetydelig Deel af Byens
 Indtægter paa en fuldstændig sikker Maade.
 Netop af den sidste Grund har jeg ogsaa anset
 det nødvendigt at fastsætte et Minimum af
 Skat, thi der er flere Steder, hvor der hidtil
 af de faste Eiendomme betales en uforholds-
 mæssig ringe eller maastee slet ingen Skat, og
 der kan man ikke sige: Ja, lad det saa vedblive at
 være det. Jeg troer, at det vilde være en
 meget stor Ulempe for en Kommune, dersom den
 skulde have alle sine Indtægter af en personlig
 Skat, thi navnlig under nedgaaende Konjunkt-
 urer er det naturligt, at der fremkommer
 Skatterestancer, hvilket vil føles meget betyde-
 ligt, naar Skatterne kun ere personlige. Men
 hvorfor er det, at man paa enkelte Steder
 ingen Afgift har havt af de faste Eiendomme,
 t. Ex. i Ribe? Det er naturligviis historisk
 gaaet saaledes til, at dens egne Grunde, de
 Kommunen tilhørende Eiendomme, have givet
 saa store Indtægter, at Byen ingen Skat be-
 høvede, og da Skatten af de faste Eiendomme
 efter den bestaaende Lovgivning kun turde anvendes
 til visse bestemte Diemed, saa var der ingen